

SAMOTÁR

Je to už dávno, čo som počul ľudský hlas. Už dlho som nikoho nestretol. Len sa sám túlam po svete hľadajúc to, čo som už dávno stratil. V lesoch a hĺbočinách sa ponáram do tmy, no ne-nachádzam to. Ale som len vlk. Samotár. Nenájdem to. Nie som hoden. S pochmúrnymi myšlienkami sa tmolím temným lesom, práve keď súmrak padá na svet. Som už príliš, ďaleko aby som sa vrátil, tak len musím kráčať. Pomaly aj zabúdam, kým som bol. Ako ma vlastne volali? Ako som žil? Pamätá si ma vôbec niekto? Nevie. Viem len to, že musím pokračovať. Aj keby som to nenašiel, musím kráčať. Prekvapí ma, keď zastanem na okraji lesa. Nevšimol som si, kam kráčam. Hľadím na malú dedinku a po prvý raz po celých rokoch vidím ľudské bytosti. Spomínam si, že aj ja som bol človek. Ale teraz som zviera. Vlk. Spomínam si, že som to chcel. Niečo sa stalo. Niečo zlé a ja som sa modlil, aby som už nebol. Nechcel som ďalej žiť.

Ale miesto toho, aby som umrel, vyššia sila ma zmenila na vlka. Dostal som slobodu, ale za cenu prázdnoty. Pomaly kráčam k ľudským obydliam a pokúšam sa spomenúť či som aj ja tak žil. Ale nevidím nič. Len roky strávené v lesoch. Ale nechýba mi to. Samota nebola až taká zlá, inak by som tu teraz nebol. Zastanem pred jedným domom, na samom kraji dediny. Príde mi, akoby som ho už videl, ale nedokážem si spomenúť kde. Pri dome sa hrá malý chlapec. Všimne si ma a chvíľu na mňa hľadí. Nezlakol sa ma, miesto toho sa vybral ku mne. Smeje sa, natáhuje ku mne ruky. Je príliš malý, aby pocho-skamenený, a nechám chlapca, aby sa ma dotkol. Pohládil ma po dlhej srsti, škrabkal ma za ušami. Neodotám a ako pes mu obližnem ruku. Zasmeje sa a už ma ťahá do domu. V hrudi som zacítil neznámy pocit. Zvlášťne teplo, ako malý plamienok, ktorý ohrial moje staré srdce. Páči sa mi to. Žeby som našiel, čo som hľadal?